

Eső

(puzzle-történet)

Esett. Először alig észrevehetően, gyengéden és nyugodtan, ahogyan a harmat remeg a fényben, majd egyre erősebben, erősebben és erősebben, egészen addig, míg a víz ide-oda nem mosta az őszi szelek tépázta leveleket. Igen, ezen a reggelen esett Zágráb fölött. Nagyon kellemes volt az új napot egy meleg teával a kézben nézni a szobaablakon keresztül. Csak az utazók, az alvilágiak és némely prostituált – átfagyva a kéjelgéstől, vagy egy észak-sljemeneitől, mindegy – jöttek ilyen korán a Főpályaudvar felől. Nyáron az utcáseprők még a napkelte előtt megnedvesítették az aszfaltot, amit ősszel és télen csak az eső tesz meg. Gondolatai háló-jában vergődő Davor tekintete hol az utcára, hol föl, a cinkszínű égre tévedt. A pohár melege átmelegítette az ujjakat.

Hány éjszakát fogok még átvirrasztani?

Az utóbbi években álmatlanság gyötörte. Illetve nem az volt a legnehezebb, hogy elaludjon, hanem az, hogy álmodjon. Amióta nem látta Sonját (s ennek már hét éve) jóformán semmit nem álmodott. Közben több nővel járt, de mindezek az ún. kapcsolatok gyorsan befejeződtek. Általában valamilyen vacsoráig, telefonbeszélgetésig, szexig tartottak, de volt olyan is, hogy még csak az éjszakát sem töltötték együtt. Egyfolytában arra törekszik, hogy úrrá legyen a magányon, de tudatában van annak, hogy ez nem sikerülhet. Nem sajnálkozott a múltan, de sűrűn gondolt Sonjára. Most a kapcsolatuk sokkal ésszerűbbnek tűnt, mint amikor együtt voltak, akkor a maga idejét akarta birtokolni, s csak egyedül kívánt uralkodni.

Éjfél után két óraker lelassul az idő múlása...

Elindult a nagy könyvespolc felé, s valahonnan a mélyből előbányászta Nikola J. kézzel bekötött „A halál krónikájá”-t. Mi hajtotta arra, hogy éppen most, éj és nappal találkozásakor elővegye ezt a könyvet, melyet a szerző nyomtatott ki az írógépén, s melyből mindössze csak öt van a világon? A rosszul nyomtatott kis betű a rossz gépnek köszönhető, melyen Nikola pötyögött, a ritkán nyugodt, de visszafogott

Emile Ajar, francia regényíró, 1980-ban *végzett magát*.

Alekszandar Alekszandrovics Aljehin (1892-1946), több éven keresztül sakk-bajnok volt. A jog doktora, tíz nyelven beszélt és 100 cigarettát szívott el naponta. Lizabonban lett *öngyilkos*. (54 év)

Leonyid Nyikolajevics Andrejev (1871-1919), orosz író, kizárólag este dolgozott, az alkohol hatása alatt túlkapásai voltak, pesszimista, *öngyilkos*. (48 év)

Thomas Lovell Beddoes (1803-1849), angol költő, skizoid homoszexuális pszichopata, *kuraréval* megmérgezte magát. (50 év)

Ludwig Boltzmann (1844-1906), bécsi fizikus. 1906. szeptember 5-én vetett véget életének Duinóban, Trieszt közelében. A hatvanadik születésnap bankettje után depresszióba esett. Félt a kreativitás elvesztésétől. Néhány évvel öngyilkossága előtt a következőt állította: „Csak az az ember végezhet életével, aki magán kívül van”. (62 év)

Georges Ernest Jean Marie Boulanger (1837-1891), francia tábornok. A boulangista nacionalista párt alapítója, árulásért és pénzkobzásért elítélik, külföldre menekül 1889-ben. Magaráhagyatóságában és elkéseredettségében Brüsszelben *agyonlövö magát* 1891. 09. 30-án. (54 év)

Walter Calé (1881-1904), német író. (23 év)

Hermann Conradi (1862-1890), német író. (28 év)

Thomas Chatterton (1752 -1770), angol költő, arzénrel mérgezte meg magát. (28 év)

Lord Robert Clive (1725-1774), angol államfő. Ifjúkorában kétszer is megkísérelte az öngyilkosságot. Idős korában ópiumélvező, *depresszióba* zuhanva *ölte meg magát*. (49 év)

Marina Ivanovna Cvetajeva (1892-1941), orosz lírikusnő, emigrációban *főlakasztotta magát* aggódva fiáért, aki a Szovjetunióban maradt. (49 év)

dalmát. Az egyetemi évek alatt Davor legjobb barátja volt és intenzív tanulmányozója a híres személyiségek életrajzának, akiknek élete öngyilkossággal végződött. Egy kicsit szokatlan megszállottság, vagy hobbi ez egy építészettel foglalkozó diák számára. „A halál krónikája” teljes öt év alatt keletkezett. Davor, aki be volt avatva ennek minden részletébe és különlegességébe, úgy élte meg mindezt, mint minden beszélgetés, jegyzetelés, archivum-kutatás, párhuzamos egyetemi tanulmányozás csúcspontját, melynek Nikola az egyedüli diákja és professzora volt. Sok szó maradt a levegőben közöttük, azzal közelséggel együtt, amelyet mindahányszor érzett, ahányszor a könyv borítóját érintette.

Mit csinálhatott este Nikola?

Lapozta a könyvet, lassan simogatva az érdes papírt. Odakint a szélfújta eső kopogása egyre erősebb volt. A harmadik oldalon zöld tintás ajánlás állt:

Davornak, az értelem vidám keresőjének.

Nikola

1979. április 11., Zágráb

Elmúlt volna már tizennyolc év?

A kissé elfelejtett ajánlás egy csomó emléket elindított. Szépnek tűnt most Davor előtt a múlt bizonyossága. Egyetemista élet, pénteki és szombati kimenők, lányok Sljemenben, vagy Samoborban, csatangolások a városban, közös készülések a vizsgákra, síelés Szlovéniában, nyaralás Nikoláék házában, Mljetben, lerészegedések Ivannal az alberleti pincszobájában, „gurulás” Citroënnel Franciaországon és Itálián át...

Tekintete a könyvről az üvegszekrényre siklott. Az *a la brâncusi* szerelmes pár szobra, a sorozatból az első, amelyet Ivannak sikerült önteni, miután befejezte az Akadémiát. Davor ott állt a felsőtétben, tán azért, hogy ne nyugtalanítsa az ölelkező bronz-szerelmeseiket. De ki is mozdította volna el a helyéről, ha csak Davor élt a lakásban édesanyjának második házassága óta? Sokáig nem is foglalkozott a szoborral, de még kevésbé emlékezett arra, hogy nézett ki Iván valójában. Néha látta őt – akárcsak a megboldogult öregapját, aki még kiskorában vigyázott rá, s akire gyengén emlékszik, mert már régóta halott – ahogyan Zrinjevcén sétál, a

Branko Ćopić (1915-1984) Belgrádban *leugrott* egy hídról. (69 év)

Demoszthenész (Kr.e. 384-322), az antik idők leghírhedtebb szónoka, *megmérgezte magát*, hogy ne kerüljön a makedóniaiak kezébe. (62 év)

Ulderiko Donadini (1894-1923), horvát irodalmár, egocentrikus. 1921-ben kerül az Élimebetegek Királyi Világi Intézetébe, Stenjevecban. A kórházban rettenetesen hangos és agresszív. Emiatt sokszor magánzárkába kerül. 1923-ban házi ápolásra engedik. Május 10-én *átvágta a saját torkát*. (29 év)

Alekszandr Alekszandrovics Fagyjev (1901-1956), alkoholista, depressziós, a szocialista realizmus afirmatív alkotója, *pisztollyal agyonlőtte magát*. (55 év)

Charles Filinger (1863-1928), akadémikus stílusú festő, betegségében áttér a szürrealizmusra. Alkoholista és homoszexuális, *üldözési mániától szenvedett. Öngyilkossággal végezte*. (65 év)

Richard Gerstl, bécsi festő, expresszionista, 1908 áprilisában ölte meg magát, mert a bécsiek nem foglalkoztak a tehetségével.

Vincent Van Gogh (1853-1890) A borzalom pánikszere előérzete pillanatában *revolverrel végzett magával*, ama fa mellett, amelyet egy mezőn festett. (37 év)

Antoine Gros (1771-1835), olasz festő Napóleón és a Bourbonok idejéből. Történelmi csatákat, lovakat és mitológikus témákat fest. A mitológikus témákkal nincs nagy sikere, ezért a kritikusok támadják. Nem tudta elviselni a sikertelenséget, így *vízbe fojtotta magát*. (64 év)

Ludwig Gumplowitz, a lengyel irodalom kutatója, 1897-ben börtönben *lőtte le magát*, ahová a Ferenc József ömlesztésű megsértése miatt került. Gyótródott, mert nem tudta a világot megváltani.

Hannibal (Kr.e. 247-183) pun hadvezér, a rómaiak elől menekülve *megmérgezte magát*. (64 év)

Ernest Hemingway (1898-1961) alkotói válságában saját *puskájával* vetett véget életének. (63 év)

Georg Heym (1887-1912), német író, pesszimista drámákat és novellákat írt, egy Berlin közeli tóba *fojtotta magát*. (25 év)

Alfred Hübner, moravicai származású költő, 1885-ben *elmetszette a torkát* Breganzban, mert nem tudta

Cvjetni téren, vagy ahogy Vinodolban a ki tudja hányadik fröccsöt issza meg. Node, ilyenkor mindig magához tért, majd rájött, ezek mégis valahogy új, más emberek, akik csak átvették az általunk ismert elhunytak szerepét. Mert a világ mindig is így funkcionált. Egyesek távoznak, mások jönnek. Pont azon a napon, néhány évvel ezelőtt, amikor Iván meghalt, Davort egy munka miatt megkereste Mária, Iván nagy szerelme és szerencsétlensége, az egyetemista évek közös ismerőse.

– Tudod, Davor, előbányásztam a számodat, nem volt könnyű rádtalálni, továbbbepítenénk a mlini házunkat, volna időd elkészíteni a tervet? Természetesen jól megfizetnénk, készpénzben. Meg nem is kell azonnal, ugysem fogunk építkezni nyár előtt, minekünk a tenger, a mesetereknek pedig a ház építése jut. Csak tudjam, számíthatunk-e rád, vagy... Elfogadta.

Mikor is láttam utoljára?

Izgatta az, hogy hogyan néz ki most Mária, s fognak-e találni más témát is az építkezésen kívül.

Iván Párizsban halt meg, meg nem értett művészként és úgy tűnik, tökrészegen. Mindaddig senki sem tudta a zágrábi haverjai közül, hogy halott, míg a hír egy évnyi késés után meg nem érkezett Nikolán keresztül, aki Splitben találkozott Iván nővérével. Davor mélyen megrendült. Olymódon rekonstruálta az események szinkronicitását, hogy összehasonlította a dátumokat a naptárában, melybe naponta följegyzí a munkaügyi kapcsolatait a naplóban találhatókkal, melyet ritkán nyitott föl, hogy valami intim dologról írjon. Barátjának halála és ex-szeretője első jelentkezése ugyanazon a naptárszerinti kedden történt, október vége felé, dél előtt. De leginkább azok az események kínozták, amelyek akkor játszódtak le, amikor még senki sem tudta, hogy a barátjuk halott.

Életünk úgy folyik el a kezünkől, mint a homok...

Davor simán elfogadta a terv adaptációját és a mlini ház továbbépítését. Szerette volna újra látni az egyetemista barátnőjét, s meg akarta ismerni férjét, az alacsony, mindig mosolygó, kövér emberkét, a valamikori kereskedelmi képviselőt, aki valószínűleg egyben jugoszláviai kém Kelet-Berlinben.

Egész télen játszottuk a játékot. Nekem ez lenne a legkedvebb munka, mind építészeti, mind szerelmi téren, ha Ivánnal nem

elviselni azt a vádat, hogy plagizátor.

Paul Dzsibraelovics Jasulij (1895-1937), grúziai költő, *lelőtte magát* még elfogatása előtt. (42 év)

Szergej Alekszandrovics Jeszenyin (1895-1925) orosz költő, alkoholista, egy amerikai táncosnót vett feleségül, Isadora Duncant, aki nála 17 évvel idősebb volt. Erőszakkal teli házasságuk válással végződött. (30 év)

József Attila (1905-1937), magyar költő, skizofréniában szenvedett, *vonat alá vetette magát*. (32 év)

Juhász Gyula (1883-1937), magyar lírikus, melankolikus rohamai voltak; a sikeres öngyilkossága előtt több sikertelen kísérlete volt. (54 év)

Vjekoslav Karas (1821-1858), Karlovácban született. Munkaviszonya megszűnt, Türk Irénbe lett szerelmes, de a nagy szociális különbségek miatt nem lehettek egymáséi. Depresszióba esett, s a *Koraniba ölte magát*. (37 év)

Heinrich von Kleist (1777-1811), „A potsdami úton feksznék, holtan” az utolsó levél, amelyben a saját és a szeretőjének haláláról írt. Ő végzett Henriettével, majd *föbelötte magát* az úton (mint egy csavargó). Költő, drámaíró, író. (30 év)

Kleopátra (i.e 68-30), egyiptomi királynő, az Octavianustól elszenvetett háborús vereség miatt *mérges kígyóval* végzett magával. (38 év)

Arthur Köstler (1905-1983), regényíró és esszéista, a feleségével együtt lett *öngyilkos*. (78 év)

Jack London (1876-1916), angol író, az alkoholizmusból keletkezett depresszióban, dicsősége csúcspontján vetett véget életének. (40 év)

Lucretius (Kr. e. 96-55), római filozófus és költő, pszichózisa volt, öngyilkos lett. (41 év)

Vlagyimir Majakovszkij (1893-1930), a forradalom költője, depresszív krízisében ölte meg magát. (37 év)

Klaus Mann (1906-1949), német író, Thomas Mann fia. (43 év)

Eduard van der Nüll (1812-1868), az új bécsi opera létrhozója, *fölakasztotta magát* Ferenc József egy apró megjegyzése miatt, hogy a lépcső túl alacsony. (56 év)

Gérard de Nerval (1808-1855), költő, csavargó, álmodozó. Kairóban vásárolta meg a feleségét, Homárral sétált, amelyet kék poráron ve-

történik meg az, ami történt. Most már biztos vagyok abban, hogy önként vetette magát a metró kerekei alá. Tán ezzel akart betörni, s egyéni lenni a művészi körökben. Nikola is azt mondta, kétli, hogy Iván öngyilkos lett volna.

Elhallgattam neki a tényt, hogy Iván elküldte „A halál krónikájá”-t Máriának.

Az újdonsült gazdag polgárságnak, akármit is mond erről a hivatalos vélekedés, tökéletesen megegyeznek az igényei, az előtte lévő elit körökével. Mária az épület elkészült részébe tágas új nappali szobát kívánt a Medvednicára s a nagy kertre való kilátással, egy szobát a társas játékoknak, szalont, a földszinten pedig szaunát és téli kertet.

Elég ambiciózus ez a kissé nagy, emeletes épület egy gyermektelen pár számára.

Máriával való első újra-találkozásuk óta ugyanúgy érezte a nő nyitottságát és vonzódását, mintha már több napja együtt lennének. A találkozásukkor gyengéden arcon puszilta, s bemutatva a férjének. Épp azt érezte, amitől a leginkább tartott: hogy majd megkívánja. Azokat a gondolatokat, amelyeket korábban megtagadott magától Ivánnal való barátsága miatt, most nyugodtan szabadon engedhette. Iván már évek óta Párizsban él, művészettel foglalkozik, és már biztosan el is felejtette a zágrábi hajnal illatát. Mária pedig, gyengéden s természetesen vággyal telve, könnyen elcsábította Davort a jól ismert meleg és bozontos helyre, ahol a combok találkoznak. Ugyanarra vágtyak.

Mindent sanda szemekkel mondott el a férfinak. Hány év múlt el azóta, hogy egyszer félrészegen, tréfa közben megsúgta neki, hogy előbb-utóbb az övé lesz?

+ + +

zetelt. Sűrűn került elmeegógyintézetbe. 1885. január 26-án fölakasztotta magát egy konyhai kötény pántjával az ablak vas vázára, azt gondolván, hogy a madzag XIV. Lajos szeretőjének tulajdona. (47 év)

Jules Pascin (1885-1930), spanyol származású párizsi festő. Bohém, imádott utazni. Kiváló gyermek-aktokat rajzolt, de javarészt morbid erotikus témákat festett. Saját műhelyében szakított az étellel, először fölívágta az ereit a kezén, majd utána a festőállványára fölakasztotta magát. (45 év)

Cesare Pavese (1908-1950), 1950. augusztus 27-én a „Róma” hotel szobájában, Torinóban az irodalmi karrierjének csúcspontján vetett végett életének. Hagyott egy üzenetet: „Mindenkinek megbocsátok, s mindenkit kérek bocsásson meg nekem. Rendben? Ne kavarjanak nagy port e körül.” (42 év)

Péterfy Jenő (1850-1899), magyar irodalomkritikus, Platón, Arisztotelész és Dante kiváló szakértője perfekcionizmustól szenvedve ölte meg magát. (49 év)

Josip Pičman (1904-1936), horvát építész. *Leugrott* az ötödik emeletéről, llicában. Néhány órával később jött a hír, hogy megkapta az első díjat a rijekai építészeti pályázaton. (32 év)

Josip Račić (1885-1908), festő. Zágrábban született, Münchenben tanult, végül Párizsba ment. Hallgató és szentimentális. Hotelszobában ölte meg magát, *revolverrel*. (23 év)

Alekszander Nyikolajevics Radiszcev (1749-1802), irodalmár, II. Katalin cárnő udvarának egyik nemese, az „Ut Pétervártól Moszkváig” című munka szerzője, kiállt a jobbágyság megszüntetése, és a nyomtatás szabadsága mellett. Halálra ítélték, majd kegyelmet kapott, végül Szibériába száműzték. Miután ötödször is megkegyelmezték neki, 1802-ben *megmérgezte magát*. (53 év)

Ferdinand Raimund (1790-1836), osztrák drámaíró és költő. Pisztolylövéssel *végzett magát*, miután megharapta egy kutya, mert azt hitte, hogy az állat veszett volt. Gyakran lehangolt állapotba került a saját sikertelen művei miatt. (46 év)

Anton Romako (1832-1889), osztrák portré-, tájkép- és csendéletfestő. A felesége elhagyta. Ezek után fia lelkibeteg, két lánya pedig öngyilkos lett. Szegényen és betegen *végzett* magát. (57 év)

+ + +

Mikor áll már el ez az eső?

A munka jól haladt. A férj túlzottan is el volt foglalva a maga hivatalos utazásaival meg sikereivel, így az összes ház körüli és pénzügyi feladatot átengedte Máriának. A nő telhetetlen volt, Davor pedig nem ellenkezett. Mindent megkapott Máriától. A többhetes utazások alatt Davor majdnem teljesen beköltözött S-ék családi házába. Nem hitte el, hogy a férje ennyire naiv, hogy ne tudja, mi történik a nászágában, míg ő távol van. Végül mindegyikük hallgatólagosan beleegyezett a játékba... Davor időnként úgy érezte magát, mintha dzsigoló lenne. Egy olyan nővel aludt, aki a munkájáért fizette, és példátlanul drága ajándékokat vásárolt neki. Ez az érzés gyengült, amikor a fiatalkori hülyülésekről, közös kirándulásokról, táncokról, valamikori ismerősökről, az első közös jointról beszéltek, amikor megpróbálták rekonstruálni a szituációkat. Ivánt rendszerint kihagyták. Davor tudta, hogy jobb meg sem említeni a múlt kapcsolatait, s ő biztos nem is szólt volna róla, ha azt Mária meg nem teszi.

Lehet, hogy láthatatlan szálak kötötték össze őket?

– Tudod, amióta szakítottam Ivánnal, nem hallottam semmit felőle, azt sem tudtam, hol van. Postán kaptam meg „A halál krónikája”-nak a szerzői darabját. Párizsból. Emlékszel erre a könyvre? Neked is megvan, ugye?

– Igen – válaszolta szárazon –, de miért küldte el azt a könyvet, ha már megvolt neked?

– Ezt kibővítette az életrajzával, amelyet sajátkezűleg írt meg, s amelyben a kettőnk kapcsolatáról is ír. De a többi művész biográfiájával ellentétben az övében nincs meg sem a motívuma, sem a módja az öngyilkosságnak. Nyolc éve nem is hallom a hangját, aztán valaki elküldi neked a...

– Biztos vagyok abban, hogy ez is csak egy a sok morbid poénja közül. Mindig is hajlott az excentrikusságra. Emlékszel a krki nyaralásra és a...?

Hogy tudhatott Iván a Máriával való kapcsolatáról, ha az még meg sem történt?

Hirtelen témát váltottak, folytatták a poharazgatást, Davornak mindezek a képek majd csak akkor tértek vissza, amikor pár hónappal később fölívta Nikola, és bejelentette Iván halálát. Akkor már több hónapja nem látta, nem hallotta Máriát. Mindenféle magyarázat s elköszönés nélkül váratlanul elutazott férjével, akit előléptettek főtanácsadónak

Franz Karl Joseph Rudolf (1858-1889), az Osztrák-Magyar Monarchia trónörököse, I. Ferenc József fia. Mayerlingi kastélyában, 1889. februárjában önkézüleg vetett véget életének (először a szeretőjével Vecsera Máriával, utána saját magával végzett). (31 év)

Ferdinand von Sarr, gyógyíthatatlan bélbetegségben szenvedett. Iszonyodott a kortárs irodalom új tendenciáitól. 1906. július 24-én, Bécsben *létte le magát*. Huszonkét évvel ezelőtt, majdnem hasonló módon fejezte be életét felesége is.

Herbert Silberer (1882-1923), *felkötötte magát* bécsi szobájának ablakára, kétségbeesve attól, hogy Freud nem fogadta el mitológiai illetve a szimbolizmusról szóló tanulmányait. (41 év)

Somló Bódog (1873-1920), ügyvéd, Klausenburgban ölte meg magát (mai Románia), családóttan, mivelhogy az egyeteme a román állam fenntartása alá került. (47 év)

Oswald Spengler (1880-1936), német író. (56 év)

Karl Stauffer-Bern (1857-1891), svájci festő, grafikus és költő. Sikerkasztás miatt börtönbe került, később egy elmebeteg nő megerőszkölése következtében Firenzében lecsukták. 1890-ben óvadék ellenében kiengedték a börtönből. Üldözési mániája lesz, végül a firenzei elmeosztályon végzi. 1890. június 3-án a berni botanikus kertben mellkasába ló, majd 1891. januárjában a *kloralhidrat túladagolása* következtében hal meg, elborult elmével. (34 év)

Max Steiner (1884-1910), prágai zsidó, kémikus, Berlinben *mérgezte meg magát*. (26 év)

Adalbert Stifter (1805-1868), osztrák irodalmár. 1868. 01.28-án halt meg, két nappal, miután *elvágtta a saját torkát*, hogy így szabaduljon meg a májráktól. (63 év)

Széchényi István (1791-1860), politikus, a Magyar Tudományos Akadémia alapítója. (69 év)

Viktor Tausk (1879-1919), a pszichoanalitikus mozgalom tagja. Írt néhány vitát a pszichózis mechanizmusáról. A válasz után, Lou Andreas-Salomével volt kapcsolata. Katonaorvosként dolgozott. Kimerülve a háborútól, s meggyőződve arról, hogy kiégett, búcsúleveleket írt Freudnak, Lou Andreas-Saloménak, s a menyének, akit nyolc nap múlva vett volna feleségül. 1919. áprilisában lett öngyilkos. *Főlakasz*

valamelyik nagykövetségen. De vajon adós egyáltalán bármilyen magyarázattal?

Kapcsolatuk pontosan addig tartott, amíg a ház felújítása.

Odakinn nem szűnik az eső.

A szobában „A halál krónikájá”-n kívül minden a helyén van. Davor kinyitja, odalapoz az utolsó, az üres oldalra, s cezurát ragad. Beleír mindent, amit az idegenektől hallott Ivánról.

Találkozok-e majd Sonjával, Nikolával, vagy Máriával? S Ivánnal?

Nincsenek jó hírek...

Davor ül és jegyzi a csöndet.

Szorongás. Az éjszaka mezsgyéje, vége az ősznek. Vége a szerelemnek, a század lejárt. Vége az évezrednek.

Most én vagyok soron?

Vajon elsodorja ez a kinti víz a borús gondolatokat?

Ki szól majd az én halálomról a könyvben?

Mindig marad valaki, aki tanúskodik a halálunkról.

totta magát és a halántékába lőtt (ún. dupla öngyilkosság). (40 év)

Moritz Thausing (1835-1884), a bécsi Albertina igazgatója. Írt egy monográfiát Dürerről. Rómában gyógyította az idegeit. A fáradtságtól és az ingerültségtől kimerülve a Vlatvába fojtotta magát. (49 év)

Georg Trakl (1887-1914), osztrák költő, skizofrén, narkomán, *kokainnal ölte meg magát.* (27 év)

Otto Weininger (1880-1903), *szívenlőtte magát* 1903. 04. 10-én Beethoven házában, Bécsben. Húsz évesen megírja a „Nem és jellem” c. munkáját. Zsidó származású, filozófiát tanult, majd áttért a protestantizmusra. Könyvének megjelenése után gyakran depressziós volt, öngyilkossága előtt pedig arról beszélt, hogy gonosz lett, így jobb, ha magát öli meg, mint esetleg más valakit. (23 év)

Nathan Weiss (1851-1883), perspektívikus neurológus. 1883. szeptember 13-án *kötötte föl magát* egy bécsi nyilvános fürdőhelyen, miután a náosztújáról visszatért. (32 év)

Orcsik Roland fordításai